

Arrestnummer C/1904/2013
Repertoriumnummer 2013/5413
Datum van uitspraak 11 december 2013
Rolnummer 2012/CO/373
Notitienummer parket-generaal 2012/PGA/1541 2012/VJ11/411

Urbanisatie

Hof van beroep Antwerpen

12e kamer
correctionele zaken

Arrest

Aangeboden op
Niet te registreren

2012/PGA/1541 - 2012/VJ11/411

Het **OPENBAAR MINISTERIE**

en

**HET COLLEGE VAN BURGEMEESTER EN SCHEPENEN
VAN DE**
met kantoren te

eiser tot herstel

vertegenwoordigd door mr. advocaat bij
de balie van

tegen

geboren te on
en wonende te

beklaagde

vertegenwoordigd door mr. loco mr.
beiden advocaat bij de balie van

1. Ten laste gelegde feiten

Om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben om, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden om, door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden, dit misdrijf rechtstreeks uitgelokt te hebben om, hetzij door woorden in openbare bijeenkomsten of plaatsen gesproken, hetzij door enigerlei geschrift, drukwerk, prent of zinnebeeld, aangeplakt, rondgedeeld of verkocht, te koop geboden of openlijk tentoongesteld, het feit rechtstreeks uitgelokt te hebben, als dader of mededader zoals voorzien door art. 66 van het Strafwetboek,

Te

op de percelen aldaar gelegen te gekadastreerd
als

eigendom van _____, wonende te _____,
dewelke het betreffend pand verhuurde vanaf 02.03.2007 aan

bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 99, par.1, 146, 1°, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de Ruimtelijke Ordening d.d. 18 mei 1999

als huurder - bouwheer, hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging, verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, hierna vermelde handelingen, werken of wijzigingen, zoals bepaald bij artikel 99 te hebben uitgevoerd, voortgezet of instandgehouden,

in casu

op niet nader te bepalen datum tussen 02.03.2007 en 26.09.2007,

handelingen, werken of wijzigingen, omschreven in art. 99 van het Decreet van 18 mei 1999, te hebben uitgevoerd, in niet-ruimtelijk kwetsbaar gebied nl.:

- Wijzigen van het uitzicht van het gebouw, in die zin dat op de gelijkvloerse verdieping de bestaande vitrine verwijderd werd, waardoor een open handelsruimte gecreëerd werd.
- Wijzigen van de bestemming, het gebruik van een handelspand afwijkend van de normale verplichte avondsluiting zijn overeenkomstig het besluit van de gemeenteraad van 28.12.2004 onderworpen aan een stedenbouwkundige vergunning ten einde de bestemming van het gebruik ervan te wijzigen.

De daarnaarding werd overgeschreven op het hypotheekkantoor

De 23.9.2010.

Ref.:

Kosten: 135,48 euro.

De Bewaarder a.i.

(get.)

titel eigendom: akte van aankoop notaris
d.d. 22.12.2005

te

2. Bestreden beslissing

Er werd hoger beroep ingesteld:

- op 10 februari 2012 door de beklaagde tegen alle schikkingen te zijnen laste
- op 13 februari 2012 door het Openbaar Ministerie tegen alle schikkingen op strafgebied
- op 15 februari 2012 door de eiser tot herstel tegen alle schikkingen

tegen het vonnis, op tegenspraak gewezen op 31 januari 2012 door de correctionele rechtbank van Tongeren, kamer 11, waarbij beslist werd:

Verklaart beklaagde _____ schuldig aan het hem ten laste gelegde feit zoals omschreven in de dagvaarding en veroordeelt hem tot een geldboete van 250,00 euro, verhoogd met 45 opdecimen en alzo gebracht op 1.375 euro of een vervangende gevangenisstraf van 1 maand.

Gelast gedurende drie jaar vanaf heden het uitstel van de strafuitvoering wat betreft de helft van de opgelegde geldboete, zijnde 125 euro, verhoogd met 45 opdecimen en alzo gebracht op 687,50 euro of een vervangende gevangenisstraf van 15 dagen.

Verplicht beklaagde tot betaling van een bedrag van 25 euro, vermeerderd met 50 opdecimen en alzo gebracht op 150,00 euro, bij wijze van bijdrage tot de financiering van het Bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

Legt aan beklaagde een vergoeding op van 31,28 euro.

Veroordeelt beklaagde tot de strafkosten, deze tot op heden begroot op 220,23 euro.

Verklaart de vordering van de eiser in herstel. het College van Burgemeester en Schepenen van _____ ontvankelijk en grotendeels gegrond.

Veroordeelt beklaagde _____ bij wijze van herstelmaatregel tot het uitvoeren van de volgende aanpassingswerken aan het gebouw gelegen te _____ kadastraal gekend onder _____ eigendom van _____):

- het verwijderen van de huidige vitrine en het plaatsen van een nieuwe vitrine en toegang tot het pand volgens de vergunning afgeleverd op 15.03.1993;
- de reorganisatie van het gelijkvloers zodat de toegang wordt hersteld naar de bovenliggende appartementen volgens de vergunning van 15.03.1993;
- het herstel naar een bestemming die overeenkomt met de normale verplichte avondsluiting bepaald in de wet van 24.07.1973 artikel 2, a+b, waarbij wordt voldaan aan de gemeentelijke

stedenbouwkundige verordening betreffende vergunningsplichtige bestemmingen en bestemmingswijzigingen.

Zegt dat deze aanpassingswerken dienen uitgevoerd te worden binnen de termijn van één jaar nadat huidig vonnis in kracht van gewijsde is getreden.

Zegt voor recht dat bij gebreke aan tijdige uitvoering van de herstelwerken door beklaagde, de stedenbouwkundige inspecteur of het college van burgemeester en schepenen ambtshalve in de uitvoering ervan kunnen voorzien op kosten van beklaagde.

Veroordeelt voor het geval dat aan de veroordeling tot herstel niet wordt voldaan binnen de gestelde termijn, tot betaling van een dwangsom van 25,00 euro per dag. Zegt dat de dwangsom slechts kan verbeuren na voorafgaande betekening van het vonnis.

Zegt dat, van zodra dit vonnis kracht van gewijsde heeft bekomen, de griffier een uittreksel van dit vonnis, dat de naam, de voornamen, het beroep en de woonplaats van beklaagde bevat alsook de vermelding van de Rechtbank waardoor het vonnis is gewezen ter hand te stellen van de hypotheekbewaarder om melding ervan te maken in de rand van de inschrijving waarin reeds melding werd gemaakt van de dagvaarding.

3. Rechtspleging voor het hof

De zaak werd behandeld op de openbare zitting van 18 september 2013.

Het hof heeft hierbij gehoord:

- mevrouw de voorzitter in haar verslag
- het Openbaar Ministerie in zijn uiteenzetting van de zaak en in zijn vordering
- de eiser tot herstel in zijn middelen, ontwikkeld door zijn raadsman, voornoemd
- de beklaagde in zijn middelen van verdediging, ontwikkeld door zijn raadsman, voornoemd.

De neergelegde conclusies en stukken werden in het beraad betrokken.

4. Beoordeling

4.1. Ontvankelijkheid van de hogere beroepen

De hogere beroepen, regelmatig naar vorm en termijn, zijn ontvankelijk.

4.2. Omschrijving van de feiten

Feiten dienen geactualiseerd te worden als volgt:

“de feiten met ingang van 1 september 2009 thans strafbaar gesteld zijnde overeenkomstig de artikelen 93.1^o.c), 97.1^o, 146, 149, 150, 151, 153, 160 en 204 van het Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening zoals gewijzigd bij artikel 2 van het Decreet van 28 september 1999, de artikelen 16, 36, 38 en 64 van het Decreet van 26 april 2000, de artikelen 4 en 10 van het Decreet van 13 juli 2001, de artikelen 2 en 3 van het Decreet van 1 maart 2002, de artikelen 6 en 7 van het Decreet van 8 maart 2002, de artikelen 7, 8, 9, 11 en 12 van het Decreet van 4 juni 2003 en de artikelen 46, 47 en 48 van het Decreet van 21 november 2003 en laatst bij de artikelen 36, 50, 53, 54, 55, 56, 61 en 95 van het Decreet tot aanpassing en aanvulling van het ruimtelijke plannings-, vergunningen- en handhavingsbeleid van 27 maart 2009 (B.S. 15.05.2009)

en

de feiten bij toepassing van de artikelen 110 en 111 van boek XIV van het Decreet tot aanpassing en aanvulling van het ruimtelijke plannings-, vergunningen- en handhavingsbeleid van 27 maart 2009 (B.S. 15.05.2009) met ingang van 1 september 2009 eveneens omschreven als een inbreuk op de artikelen 4.2.1.1^o.c) en 4.2.5.1^o, en strafbaar gesteld bij de artikelen 6.1.1.lid 1.1^o, 6.1.1.lid 1.6^o, 6.1.41.§1 en §3, 6.1.42, 6.1.43, 6.1.44, 6.1.46 en 6.2.1 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (Besluit van de Vlaamse Regering houdende coördinatie van de Decreetgeving op de ruimtelijke ordening d.d. 15 mei 2009 (B.S. 20.08.2009))”.

De feiten op zich zijn hierdoor niet gewijzigd. Beklaagde heeft zich in besluiten hierop verdedigd.

Het betreft enkel een actualisatie van de feiten waarbij noch de strafbaarheid van de feiten noch de strafmaat gewijzigd zijn. Zowel het uitvoeren van werken waarvoor een stedenbouwkundige vergunning is vereist in niet kwetsbaar gebied, alsook het uitvoeren van een functiewijziging zonder vergunning zoals vereist door een gemeentelijk verordening was ten tijde van de gepleegde feiten alsook nu strafbaar.

De strafmaat is eveneens ongewijzigd gebleven zodat art. 2 Sw. niet van toepassing is.

In de tenlastelegging wordt verwezen naar "het besluit van de gemeenteraad van 28.12.2004" terwijl dit "het besluit van de gemeenteraad van 20.12.2004".

Het hof verbetert deze materiële vergissing.

Door deze verbetering worden de feiten op zich niet gewijzigd.

4.3. De verjaring

Het uitvoeren van de bij art. 4.2.1.1^o.c) en 4.2.1.6^o VCRO en art. 93 DRO zijn ogenblikkelijke misdrijven. Ten onrechte houdt beklaagde voor dat de functiewijziging dateert van 20/12/2004, zijnde de datum van de gemeentelijke stedenbouwkundige verordening van
Beklaagde wordt vervolgd de feiten gepleegd te hebben tussen 2/03/2007 en 26/09/2007 zodat de verjaring ten vroegste begint te lopen vanaf 2/03/2007. Het feit dat voordien mogelijks een automatenwinkel in het handelspand reeds zou zijn uitgebaat, is niet van belang teneinde de verjaring van deze strafvordering te beoordelen. In hoeverre er sprake is van een functiewijziging, doet niet ter zake om de verjaring van de strafvordering te beoordelen, maar heeft betrekking op de grond van de zaak zoals die is uiteengezet bij de feiten ten gronde sub 2.

Een daad van stuiting is verricht op 13/02/2012 door het instellen van hoger beroep door het Openbaar Ministerie, zodat de verjaring van de strafvordering niet is ingetreden.

4.4. Motivering ten gronde

4.4.1. Op strafrechtelijk gebied

Na nieuw onderzoek ter terechtzitting door het hof, en door de stukken van het dossier, is de schuld van de beklaagde aan de hem ten laste gelegde feiten zoals hiervoor geactualiseerd bewezen gebleven.

Hiervoor wordt verwezen naar de oordeelkundige redengeving van de eerste rechter, welke door beklaagde in hoger beroep niet weerlegd wordt en door het hof wordt beaamd en overgenomen en aangevuld als volgt.

Het hof is enkel gevat voor de feiten waarbij beklagde als zaakvoerder van de _____ op niet nader te bepalen datum tussen 2/03/2007 (datum afsluiten van huurovereenkomst met de eigenaar _____ zie huurovereenkomst) en 26/09/2007 (datum vaststelling):

- het uitzicht van het gebouw heeft gewijzigd door op de gelijkvloerse verdieping de bestaande vitrine te verwijderen zonder vergunning (tenlastelegging sub 1)

en

- de bestemming heeft gewijzigd met name door gebruik te maken van een handelspand dat afwijkt van de normale verplichte avondsluiting bepaald in de wet van 24/07/1973 dat overeenkomstig het besluit van de gemeenteraad van 20/12/2004 onderworpen is aan een stedenbouwkundige vergunning (tenlastelegging sub 2).

Dit impliceert dat het hof niet gevat is om te oordelen over feiten die naderhand nog zijn vastgesteld zoals het plaatsen van een lichtreclame en het plaatsen van een nieuwe vitrine. Ook is het hof niet gevat voor de feiten van het doorbreken van de stakingsbevelen.

De constructie is gelegen in een woongebied met culturele, historische en/of esthetische waarde conform het gewestplan _____ - goedgekeurd bij KB van 5/04/1977, zijnde een niet kwetsbaar gebied. De oprichting van een constructie zonder vergunning is nog steeds strafbaar, ook in een niet kwetsbaar gebied. De constructie is tevens gelegen binnen het beheersingsgebied van het _____ goedgekeurd door de bestendige deputatie op 20/10/1993. Dit BPA werd deels vervangen door het RUP goedgekeurd door de bestendige deputatie op 22/04/2009.

Op 15/03/1993 werd door het college van burgemeester en schepenen van _____ een stedenbouwkundige vergunning verleend voor het verbouwen van een woonhuis met handelsruimte met 4 wooneenheden.

4.4.1.1. Wat de tenlastelegging sub 1 betreft

Op 26/09/2006 werd er vastgesteld dat beklagde de bestaande vitrine op de gelijkvloerse verdieping verwijderd heeft. Zo werd er een open handelsruimte gecreëerd waarbij automaten met drank- en etenswaren werden geplaatst (zie foto stuk 4, gele kapt IV onderzoek) waardoor het openbaar domein schijnbaar werd vergroot en de gevelritmering werd

onderbroken. Het uitzicht van het pand werd hierdoor gewijzigd. De afzonderlijke doorgang naar de bovenliggende appartementen werd zonder meer verwijderd. Beklaagde betwist in se de wijzigingen niet en beweert in zijn verhoor dat de nodige stedenbouwkundige vergunningen werden aangevraagd, doch na verder onderzoek bleek dit niet het geval te zijn.

De oprichting van een constructie zonder vergunning of het wijzigen van een bestaande vergunde constructie is nog steeds strafbaar, ook in een niet kwetsbaar gebied.

Ten onrechte houdt beklagde voor dat de verwijdering van deze vitrine enkel een onderhouds- en instandhoudingswerk is gezien een zelfde vitrine werd geplaatst. Beklaagde verwijst naar stuk 9 van zijn bundel. Het hof is enkel gevat voor het verwijderen van de vroegere vitrine zonder te beschikken over een stedenbouwkundige vergunning (zie vaststellingen met foto 26/09/2007). Het hof is niet gevat voor de feiten van het achteraf bijplaatsen van een nieuwe andere vitrine in de loop van 2010, drie jaar later.

Het verwijderen van een vitrine waardoor een open handelsruimte wordt gecreëerd wijzigt de gevel van het gebouw en kan niet beschouwd worden als een onderhouds- of instandhoudingswerk dat niet vergunningsplichtig zou zijn.

Ten onrechte beroept beklagde zich op de rechtvaardigingsgrond van feitelijke dwaling, met name dat hij zich vergist had omtrent de vraag of het verwijderen van een vitrine al dan niet vergunningsplichtig is. Minstens stelt beklagde dat de feiten zonder opzet zijn gepleegd.

Wat het vereiste moreel bestanddeel van het misdrijf betreft, volstaat het dat de feiten door de beklagde wetens en willens werden gepleegd, hetgeen zonder twijfel het geval is. Het volstaat zelfs dat de feiten door de beklagde uit onachtzaamheid werden gepleegd.

Beklaagde preciseert in besluiten niet ingevolge welke omstandigheden hij zou misleid zijn dat de door hem uitgevoerde werken niet vergunningsplichtig zouden zijn. Beklaagde heeft, onmiddellijk nadat hij het pand huurde, verbouwingswerken aangevat om de bestaande handelszaak om te vormen tot een automatenwinkel, zonder zich voorafgaandelijk te informeren of deze werken al dan niet vergunningsplichtig waren. Ten onrechte beroept beklagde zich dan ook op de rechtvaardigingsgrond van "feitelijke dwaling".

4.4.1.2. Wat de tenlastelegging sub 2 betreft

Deze automatenwinkel is steeds toegankelijk voor de kopers en de gebruikers. Bovendien werd er door beklagde een niet verplaatsbare tafel geplaatst (zie foto stuk 4, gele kaft IV onderzoek) teneinde de klanten er toe aan te zetten de etenswaren in de handelsruimte zelf te nuttigen. Het pand werd also een handelszaak zonder de aanwezigheid en het toezicht van een uitbater en zonder sluitingsuur.

De gemeentelijke verordening van 20/12/2004 stipuleert dat er een stedenbouwkundige vergunning nodig is wanneer de sluitingsuren van een handelspand afwijken van de normale verplichte avondsluiting zoals bepaald in de wet van 24/07/1973. Immers, het wijzigen van de bij wet opgelegde avondsluiting heeft een ruimtelijke weerslag op de omgeving zodat er sprake is van een functiewijziging in de zin van art. 4.2.1.6° VCRO. Het handelspand met normale sluitingsuren is immers gewijzigd in een 24-urenwinkel.

Indien er handelingen worden verricht tegen deze gemeentelijke verordening, is de overtreder strafbaar op grond van art. 6.1.1.lid 1.6° Vlaamse Codex en art. 146.lid 1.6° DRO.

De verwijzing naar de verklaring van de vorige eigenaar van het pand (stuk 1, bundel beklagde), die beweert dat vóór 2006 ook een automatenwinkel in het pand gevestigd was en dat er aldus geen sprake zou zijn van enige functiewijziging, doet alleszins niets af aan de strafrechtelijke inbreuk zoals in hoofde van de beklagde vastgesteld. Immers, het betrof toen een volledig gesloten handelsruimte waarbij geen afwijkingen van de normale sluitingsuren zijn vastgesteld.

De bewering van beklagde, dat mogelijks vroegere uitbaters van een deze automatenwinkel niet zijn vervolgd en stedenbouwkundige diensten geen enkele overtreding ter zake zouden hebben vastgesteld, doet eveneens geen afbreuk aan de strafrechtelijke inbreuk in hoofde van beklagde. Overigens, deze stedenbouwkundige vergunning is ingevolge een gemeentelijke verordening pas vanaf 20/12/2004 vereist en niet voor feiten voordien.

Op het ogenblik dat de vaststellingen op 26/09/2007 zijn verricht, was alleszins de uitbating van deze automatenwinkel, die permanent open is, vergunningsplichtig ingevolge de gemeentelijke verordening van 20/12/2004. Beklagde betwist overigens niet dat deze automatenwinkel steeds toegankelijk is en dat het mogelijk is om 24 uur op 24 uur ter plaatse etenswaren en drank aan te kopen en zelfs te consumeren gelet op de niet verplaatsbare aangebrachte tafel. Deze handelsactiviteiten

hebben een grote ruimtelijke impact op de omgeving, hetgeen ongetwijfeld een overlast voor de omgeving met zich meebrengt, en om die reden via een gemeentelijke verordening vergunningsplichtig werd gesteld.

Het feit dat beklagde in de loop van 2010 een andere vitrine plaatst, is, om redenen zoals hoger uiteengezet, niet ter zake dienend en is niet het voorwerp van de tenlastelegging sub 2.

Het hof dient niet te onderzoeken of de uitbating van een automatenwinkel al dan niet valt onder de toepassing van de wet van 24/07/1973 tot instelling van een verplichte avondsluiting in handel, maar wel of de door beklagde uitgevoerde handelsactiviteit al dan niet vergunningsplichtig is. De door beklagde gevoegde arresten van de Raad van State (stukken 2, 3 en 4) hebben betrekking op andere door de gemeenteraad van _____ genomen beslissingen, die betrekking hebben op de openbare orde en rustverstoring ingevolge de uitbating van de automatenwinkel, en doen dan ook niet ter zake.

Art. 4.2.3. VCRO bepaalt dat de Vlaamse regering een lijst van handelingen opstelt waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning vereist is gezien hun beperkte ruimtelijke impact. Het besluit van de Vlaamse regering van 14/04/2000 tot bepaling van de vergunningsplichtige functiewijzigingen en van de werken, handelingen en wijzigingen waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is, bepaalt de lijst van handelingen en functiewijzigingen die geen stedenbouwkundige vergunning vereisen. Dit besluit is deels opgeheven door het besluit van de Vlaamse regering van 16/07/2010 en het bestaande besluit werd van opschrift gewijzigd nl. het besluit van de Vlaamse regering tot bepaling van de vergunningsplichtige functiewijzigingen.

Art. 2.§1 van dit BVR van 14/04/2000 bepaalt dat er een stedenbouwkundige vergunning vereist is wanneer er een hoofdfunctie wordt gewijzigd. Er is weliswaar geen wijziging van de hoofdfunctie van het gebouw noch is art. 2.§3 van dit besluit van toepassing.

Art. 4.2.5. van het VCRO bepaalt dat provinciale en gemeentelijke verordeningen een vrijgestelde handeling niet vergunningsplichtig kunnen maken, maar in art. 4.2.6. van het VCRO is er een overgangsbepaling voorzien die bepaalt dat verordeningen opgesteld vóór 1 september 2009 nog van kracht blijven zolang ze niet zijn opgeheven.

Het feit dat voor bepaalde gemeenten nog een vergunningsplicht geldt voor handelingen die conform het VCRO zijn vrijgesteld zoals bepaald in art. 4.2.3. VCRO gelet op hun geringe ruimtelijke impact, vormt geen inbreuk op het gelijkheidsbeginsel tussen de rechtsonderhorigen van verschillende gemeenten. Immers, het is inherent aan deze decreetswijziging dat er gewilde verschillende categorieën worden onderscheiden van vóór en na 1 september 2009. Deze overgangsmaatregel, die geen beperking in de tijd voorziet, schendt ook het rechtszekerheidsbeginsel niet.

Er is dan ook geen sprake van schending van de art. 10 en 11 van de Grondwet.

Ten onrechte houdt beklagde voor dat, wat de feiten betreft sub 2, beklagde enkel vervolgd is voor een inbreuk op art. 6.1.1. lid 1.1° VCRO en beweert, overigens verkeerdelijk, niet voor een inbreuk op art. 6.1.1. lid 1.7° VCRO te zijn vervolgd. Beklagde wordt vervolgd voor het uitvoeren van handelingen waardoor een functiewijziging wordt doorgevoerd van een winkel met normale sluitingsuren naar een 24-urenwinkel zonder te beschikken over een stedenbouwkundige vergunning zoals vereist door de gemeentelijke verordening van 20/12/2004 (feiten sub 2). Deze handeling is zoals reeds hoger uiteengezet strafbaar op grond van art. 6.1.1. lid 1.6° VCRO (en niet 6.1.1. lid 1.7° VCRO) en dus is beklagde niet enkel vervolgd voor een inbreuk op de stedenbouwkundige vergunningsplicht (zie feiten sub 1).

Met betrekking tot de argumentatie van de toepassing van de mildere strafwet verwijst het hof naar zijn uiteenzetting hoger met betrekking tot de actualisering van de feiten.

Om redenen zoals hoger uiteengezet zijn de feiten niet verjaard.

4.4.1.3. De straftoemeting

De eerste rechter legde aan de beklagde een wettige en aan de persoon van deze beklagde aangepaste bestraffing op, daarbij rekening houdende met zijn gunstig strafrechtelijk verleden waaruit blijkt dat hij enkel veroordeeld werd voor verkeersinbreuken. De straf is tevens aangepast aan de omstandigheden en de ernst van de feiten die getuigen van een gebrek aan respect voor de regels inzake ruimtelijke ordening. Het hof bevestigt deze bestraffing omwille van de oordeelkundige redengeving van de eerste rechter die het hof bijtreedt en herneemt. De duur van de vervangende gevangenisstraf is aangepast aan de omvang van de opgelegde geldboete.

4.4.2. Met betrekking tot de herstellvordering

4.4.2.1. De ontvankelijkheid van de herstellvordering

Gelet op het uittreksel uit het register van beraadslagingen van het college van burgemeester en schepenen van van 25/03/2008 werd met betrekking tot het kwestieuze pand het herstel in de oorspronkelijke staat gevorderd, hetgeen impliceert dat het gebouw moest aangepast worden aan de vergunde toestand van 15/03/1993 op straffe van een dwangsom van 125 euro in geval van niet-uitvoering van het vonnis binnen de gestelde termijn (stuk 24 strafdossier).

Beklaagde werd gedagvaard op 7/09/2010 voor de zitting van de correctionele rechtbank van 3/12/2010.

De herstellvordering uitgaande van het college van burgemeester en schepenen vereist een verplicht advies van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid op grond van art. 6.1.7. van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening en dit op straffe van niet ontvankelijkheid zoals bepaald in art. 6.1.41.§6 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, die in werking is getreden op 1 september 2009. Door het college van burgemeester en schepenen werd dit advies niet gevraagd zodat de herstellvordering van het college van burgemeester en schepenen d.d. 25/03/2008 onontvankelijk is.

Ten onrechte houdt beklagde voor dat vermits de initiële herstellvordering onontvankelijk is, geen uitspraak kan gedaan worden over de tweede nieuwe herstellvordering.

Immers, tijdens de procedure in eerste aanleg wordt een "nieuwe herstellvordering" (waarvan het voorwerp verschilt van de initiële herstellvordering) opgesteld door het college van burgemeester en schepenen op 28/02/2011 die voor advies werd voorgelegd aan de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid. Op 24/05/2011 wordt een positief advies door de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid overgemaakt aan het college van burgemeester en schepenen van Deze herstellvordering wordt SAMEN met het verplicht positief advies van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid via de raadsman van het college van burgemeester en schepenen overgemaakt aan het Openbaar Ministerie per schrijven d.d. 27/05/2011 (dossier rechtspleging eerste aanleg, stuk 5). Het positief advies van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid is een substantiële pleegvorm die moet ingewonnen worden VOOR de herstellvordering wordt ingeleid bij het Openbaar Ministerie.

Weliswaar kan deze herstellvordering samen met het instellen van de strafvordering aanhangig gemaakt worden voor de strafrechter, zodat de strafrechter de mogelijkheid heeft zowel een uitspraak te doen over de stedenbouwinbreuk als over het herstel. Dit sluit echter niet uit dat de herstellvordering kan ingeleid worden door het college van burgemeester en schepenen nadat reeds de strafvordering is ingeleid voor de eerste strafrechter, dus na dagvaarding. Op welk tijdstip het bestuur zijn herstellvordering kenbaar maakt aan het Openbaar Ministerie, is niet bepaald in art. 6.1.7. noch in art 6.1.41.§6 VCRO en is derhalve geen substantiële pleegvorm, met dien verstande dat minstens deze herstellvordering dient te worden ingeleid voor de strafrechter zetelend in eerste aanleg. Ook in dat geval wordt de door beklagde geciteerde rechtspraak van het Hof van Cassatie van 7/10/2003 en 12/01/2010 gerespecteerd.

Een herstellvordering kan niet voor het eerst in graad van hoger beroep worden ingesteld omdat de herstellvordering niet virtueel vervat is in de strafvordering van het Openbaar Ministerie en het devolutief principe sluit uit dat de strafrechter in hoger beroep meer zou kunnen dan de eerste strafrechter (zie Cass. 10 maart 2009,).

Deze herstellvordering van 28/02/2011 van het college van burgemeester en schepenen is tijdig en wettig ingeleid, ook al is dit na dagvaarding voor de strafrechter in eerste aanleg, en is dan ook ontvankelijk.

4.4.2.2. Ten gronde

4.4.2.2.a. Het voorwerp van de herstellvordering

De herstellvordering van het college van burgemeester en schepenen dateert van 27/05/2011 gaat gepaard met een positief advies van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid waarbij het volledig herstel in deze zaak inhoudt:

- het verwijderen van een lichtgevend reclamebord
- het verwijderen van de zonder vergunning geplaatste vitrine en het plaatsen van een vitrine en de toegang tot het pand volgens de vergunning van 15/03/1993
- de reorganisatie van de gelijkvloerse verdieping en de toegang naar de bovenliggende appartementen volgens de vergunning d.d. 15/03/1993.

- het herstel van de bestemming naar een bestemming die overeenkomt met de normaal verplichte avondsluiting bepaald in de wet van 24/07/1973 art. 2.a) en b, waarbij voldaan wordt aan de gemeentelijke stedenbouwkundige verordening betreffende de vergunningsplichtige bestemmingen en bestemmingswijzigingen.

Terecht stelde de eerste rechter dat de herstellvordering enkel gegrond kan worden verklaard in zoverre ze aansluit bij de in de dagvaarding genoemde en bewezen verklaarde feiten. Vermits er geen vervolging is ingesteld voor het aanbrengen van een lichtgevend reclamebord en het plaatsen van een nieuwe vitrine in de loop van 2010 (de eerste en deels tweede gedachtestreep van de herstellvordering), is de herstellvordering wat betreft deze onderdelen ongegrond. Dus de herstellvordering is ongegrond niet alleen met betrekking tot het verwijderen van het lichtgevend reclamebord maar ook met betrekking tot het verwijderen van de zonder vergunning geplaatste vitrine.

Het hof is wel bevoegd te oordelen over de gegrondheid van de overige resterende herstelmaatregelen gezien deze wel geënt zijn op de in hoofde van beklagde bewezen feiten.

4.4.2.2.b. De wettigheid van de herstellvordering

De herstellvordering strekt er in deze zaak toe de onrechtmatige toestand ingevolge het bewezen verklaard misdrijf van oprichting en functiewijziging in hoofde van beklagde te doen verdwijnen en is noodzakelijk om de gevolgen van dit misdrijf ongedaan te maken. De herstelmaatregel inzake stedenbouw heeft in deze zaak een burgerrechtelijk karakter daar het een bijzondere vorm van teruggave beoogt, zij het dat deze burgerlijke vordering door het Openbaar Ministerie wordt uitgeoefend in het algemeen belang.

De rechter is gehouden de herstelmaatregelen te bevelen zoals gevorderd door de herstellvorderende overheid, maar dient deze wel op de interne en externe wettigheid te toetsen en te onderzoeken en of ze stroken met de wet dan wel op machtsoverschrijding of machtsafwendings berusten (art. 159 GW).

De rechter kan enkel nagaan of de door de herstellvorderende overheid gedane keuze van herstelmaatregel uitsluitend steunt op motieven van een goede ruimtelijke ordening en gebeurlijk een herstellvordering die zou steunen op motieven vreemd aan de ruimtelijke ordening of die kennelijk onredelijk zou zijn zonder gevolg laten. Bovendien moet de rechter ook nagaan of de last die voor de beklagde uit het gevorderde

herstel zou voortvloeien opweegt tegen het voordeel dat hieruit voor de ruimtelijke ordening zou ontstaan.

De rechter heeft geen volheid van bevoegdheid. De scheiding van de machten verhindert dat de rechter over de opportuniteit van de herstelmaatregel kan oordelen. Alleen de herstellvorderende overheid heeft een appreciatie- en beleidsbevoegdheid. De rechter kan enkel nagaan of de door de herstellvorderende overheid gedane keuze van herstelmaatregel uitsluitend steunt op motieven van een goede ruimtelijke ordening en gebeurlijk de herstellvordering die zou steunen op motieven vreemd aan de ruimtelijke ordening of die kennelijk onredelijk zou zijn zonder gevolg laten. Daartoe heeft hij enkel een marginaal toetsingsrecht. Het is niet de rechter die de aard van de herstelmaatregel bepaalt noch dient hij te oordelen over de opportuniteit ervan.

Het is dan ook niet aan de rechter om te oordelen of aanpassingswerken dan wel meerwaarde al dan niet een juistere toepassing van de wetgeving zou zijn die een goede ruimtelijke ordening beoogt.

Het feit dat de rechter de herstellvordering niet heeft kunnen toetsen met volle rechtsmacht, betekent aldus niet dat hierdoor art. 6.1 EVRM en art. 14 IVBPR zijn geschonden. De omstandigheid dat de herstelmaatregel een straf is in de zin van art. 6.1 EVRM en 14.1 IVBPR, brengt enkel mee dat de waarborgen van die bepalingen moeten worden in acht genomen, maar niet dat die maatregel in de Belgische wetgeving van strafrechtelijke aard is waarover met volheid van rechtsmacht zou moeten worden geoordeeld.

Om redenen zoals hoger uiteengezet is beklagde vervolgd voor uitvoeren van werken en het wijzigen van de bestemming zonder vergunning zoals vereist door de gemeentelijke verordening. De feiten zijn niet verjaard zodat de herstellvordering nog mogelijk is.

Vermits beklagde vervolgd is voor feiten van oprichting (feiten sub 1, en niet van instandhouding) en een functiewijziging door het niet respecteren van een gemeentelijke verordening van 20/12/2004 in een niet kwetsbaar gebied, hetgeen nog steeds strafbaar is, is het hof nog bevoegd te oordelen over de herstellvordering die geënt is op deze feiten.

4.4.2.2.c. Het advies van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid is wettig

Het advies van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid zoals bepaald in art. 6.1.7. VCRO is geen bestuursbeslissing die kan worden genomen

ten aanzien van een persoon, dit wil zeggen een éézijdige beslissing die de rechtspositie van een persoon kan wijzigen. Het is een louter advies en de rechter behoudt zijn volledige beoordelingsbevoegdheid omtrent de gevorderde herstelmaatregel, hetgeen impliceert dat de rechter de mogelijkheid heeft om de herstellvordering te beoordelen op zijn wettigheid omtrent het toekennen van de herstellvordering. Derhalve dient het hof dit advies niet te toetsen aan zijn wettigheid in de zin van art. 159 GW en aan de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Art. 6.1.6 VCRO bepaalt evenwel de elementen waarop het advies moet gesteund zijn.

Ten onrechte houdt beklagde voor dat de herstellvordering gesteund is op handelingen die niet vergunningsplichtig zijn, minstens zouden verjaard zijn. Het hof verwijst naar de uitgebreide motivering hoger.

Ten onrechte houdt beklagde voor dat het advies van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid op niet afdoende wijze getoetst werd aan de algemene beginselen van behoorlijk bestuur. De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel zouden zijn geschonden.

Het hof is echter van oordeel dat de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid de beoordelingscriteria inhoudelijk op uitvoerige wijze heeft gemotiveerd conform art. 6.1.6. VCRO. De Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid besluit dat de herstelmaatregel met betrekking tot de feiten sub 2 (functiewijziging zonder stedenbouwkundige vergunning zoals vereist door de verordening van 20/12/2004) noodzakelijk is, verwijzende naar de planologische geplande beleidsontwikkeling die bepaald is in het RUP dat pas van kracht werd op 22/04/2009 (toen de automatenwinkel reeds in gebruik was), gelet op de weerslag van de handelingen op de rechten van derden en de plaatselijke ordening die hiermee niet in overeenstemming zijn. Op deze wijze beoordeelt de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid de herstellvordering en neemt hij niet, zoals beklagde ten onrechte beweert, blindelings de feiten, zoals uiteengezet in de herstellvordering van het college van burgemeester en schepenen, over. Ook heeft de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid wel degelijk onderzocht of de gevorderde herstelmaatregel wel in relatie staat met de ernst van de feiten, verwijzende naar de weerslag die het uitbaten van een automatenwinkel heeft op de omwonenden en de plaatselijke ordening, rekening houdend met de bestaande reglementering op het ogenblik van de feiten en deze die later van kracht werd (zie RUP, van kracht op 22/04/2009).

De Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid heeft de planologische context van het onroerend goed gecontroleerd en onderzocht, en nagegaan of de overheid, in casu het college van burgemeester en schepenen, met kennis van zaken heeft beslist, waarbij de belangen onderling (tussen derden en met betrekking tot de ruimtelijke ordening in het algemeen) zijn afgewogen en ingeschat zodat de particuliere belangen niet werden geschaad.

Derhalve besluit het hof dan ook dat het advies van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid werd gemotiveerd conform de vereisten van art. 6.1.6. van de VCRO.

Met betrekking tot de verlichte reclame en de plaatsing van de nieuwe vitrine in 2010 is het hof, wat dit onderdeel van de herstellvordering betreft, niet bevoegd vermits dit geen voorwerp is van de in hoofde van beklagde bewezen feiten.

4.4.2.2.d. De herstellvordering is redelijk

De omstandig gemotiveerde herstellvordering van 27/05/2011 is zowel intern als extern wettig en beoogt, binnen de weerhouden feiten, op gepaste, aangepaste doch noodzakelijke wijze het herstel van de gevolgen van het door de beklagde gepleegde misdrijf. Zij steunt op motieven van goede ruimtelijke ordening en is niet kennelijk onredelijk.

De gevorderde herstelmaatregel vindt derhalve steun in de elementen van het dossier en de aangevoerde motieven.

De Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid verleende op 24/05/2011 een eensluidend advies.

Het college van burgemeester en schepenen kan op grond van art. 6.1.41.§1.2° VCRO afzien van het vorderen van een meerwaarde, wanneer het aantoonst dat kennelijk op onevenredige wijze de plaatselijke ordening is geschaad, ook al is er geen sprake is van strijdigheid met de bestemmingsvoorschriften en ook al zijn er geen stakingsbevelen overtreden.

Het college van burgemeester en schepenen motiveert terecht dat door het feit dat een automatenwinkel permanent toegankelijk is, meer nog, er dranken en maaltijden ter plaatse kunnen worden geconsumeerd zonder toezicht van een uitbater en zonder sluitingsuur, dat ongetwijfeld een onevenredige overlast voor de omwonenden met zich meebrengt (geluids- en geuroverlast, sluijstorten, parkeerproblemen), mede gelet

op de specifieke ligging van het pand, met name in het historisch en cultureel centrum van [redacted] zodat herstelmaatregelen overeenkomstig 6.1.41.§1.1° kunnen worden opgelegd. Het feit dat de omwonenden geen klachten zouden hebben neergelegd, doet niet ter zake. Integendeel, uit het schrijven d.d. 16/04/2008 van de politiecommissaris van [redacted] blijkt het tegendeel (stuk 15, bundel eiser tot herstel).

Ook de vaststelling dat achteraf een andere en nieuwe vitrine werd geplaatst (in de loop van 2010, die niet het voorwerp uitmaakt van dit geding), doet geen afbreuk aan deze overlast.

Tevens acht het hof, teneneinde de redelijkheid en de proportionaliteit van de herstellvordering te beoordelen, het van belang te verwijzen naar de planologische context die heden ten dage geldt ingevolge het goedgekeurde RUP [redacted] van kracht sinds 22/04/2009 (een commerciële functie die uitsluitend ingericht is met automaten is niet toegelaten), waarbij de door beklagde uitgevoerde handelingen ook nu niet in overeenstemming zijn.

Dat beklagde er louter een andere visie op na houdt, is niet dienend en de ingeroepen beweringen zijn alleszins niet van aard om het hof anders te doen beslissen.

De herstellvordering is dan ook voldoende gemotiveerd en de voorraangsregeling zoals bepaald in art. 6.1.41.§1 VCRO werd aldus gerespecteerd.

Gezien de omvang en de aard van de inbreuken brengt de herstellvordering, zoals gesteld en gehandhaafd, voor de beklagde geen onredelijke last mee die het voordeel dat voor de ruimtelijke ordening zou ontstaan zou overstijgen.

Art. 149.§1/2 DRO en art. 6.1.41.§3 VCRO bepalen dat de rechtbank een termijn voor de uitvoering van de herstelmaatregelen bepaalt, en dat de rechtbank op vordering van de stedenbouwkundige inspecteur een dwangsom kan bepalen. De stedenbouwkundige inspecteur vordert in zijn herstellvordering een dwangsom van 125 euro per dag.

De termijn voor het herstel dient, gelet op de omvang van de werken, te worden bepaald op 12 maanden vanaf het in kracht van gewijsde gaan van huidig arrest, om de beklagde de nodige tijd te verschaffen om zich aan de hem bij dit arrest opgelegde verplichtingen te conformeren.

Het is gepast om een dwangsom op te leggen waarvan het bedrag dient bepaald op 125 euro per dag vertraging indien niet vrijwillig door beklaagde wordt overgegaan tot het herstel van de plaats in zijn vorige toestand, zoals boven aangegeven, en dit binnen de opgelegde hersteltermijn, met dien verstande dat die dwangsom zal verbeuren vanaf de eerste dag na de hoger vermelde hersteltermijn in zoverre het huidige arrest vooraf werd betekend. Dit houdt concreet in dat er geen dwangsomtermijn wordt toegestaan.

De herstellvordering dateert reeds van 27/05/2011 en tot op heden is beklaagde niet vrijwillig overgegaan tot uitvoering van deze herstellvordering, zodat het hof het opleggen van een dwangsom nuttig acht. De door de eerste rechter opgelegde dwangsom van 25 euro acht het hof niet voldoende teneinde beklaagde ertoe aan te zetten de herstellvordering uit te voeren.

5. Wettelijke bepalingen

Het hof houdt rekening met volgende wettelijke bepalingen, de artikelen:

- 11, 12, 14, 24, 31 tot 37 en 41 van de wet van 15 juni 1935
- 162, 185, 190, 190ter, 194, 195, 199, 200, 202, 203, 203 bis, 210, 211, 211bis van het Wetboek van Strafvordering
- 1, 2, 3, 7, 38, 40, 65, 66 van het Strafwetboek
- 44, 64, 65, 68 en 69 van de wet van 29 maart 1962, gew. art. 4, 20, 21 en 25 van de wet van 22 december 1970, art. 78 en 81 van de wet van 29 maart 1962, zoals aangevuld door art. 2 van het decreet van 28 juni 1984, gew. art. 42, 66, 68, 71 en 72 van het decreet van 22 oktober 1996, thans art. 2, 93.1^o.c), 97, 98, 146.§§1 en 1/2, 149, 150, 151, 151/1, 153, 160 en 204 decreet van 18 mei 1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening, gew. art. 2 decreet van 28 september 1999, gew. art. 16, 36, 38, 64 van het decreet van 26 april 2000, gew. art. 4 en 10 decreet van 13 juli 2001, gew. art. 2 en 3 decreet van 1 maart 2002, gew. art. 6 en 7 decreet van 8 maart 2002, gew. art. 7, 8, 9, 11 en 12 van het decreet van 4 juni 2003, gew. art. 46, 47 en 48 decreet van 21 november 2003 en gew. art. 36, 50, 53, 54, 55, 56, 61, 95, 110 en 111 van het decreet 27 maart 2009
- 4.2.1.1^o.c), 4.2.5, 4.2.6, 6.1.1.lid 1.1^o, 6.1.1.lid 1.6^o, 6.1.41.§§1 en 3, 6.1.42, 6.1.43, 6.1.44, 6.1.46 en 6.2.1 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening
- 1 van de wet van 5 maart 1952
- 36 van de wet van 7 februari 2003
- 2 en 3 van de wet van 28 december 2011
- 2 en 3 van de wet van 26 juni 2000
- 3 en 4 van de wet van 30 oktober 1998

- 5, 6 en 8 van het decreet van 7 december 2001
- 58 van het KB van 18 december 1986
- 28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985
- 91 van het KB van 12 december 1950
- 1385bis van het Gerechtelijk Wetboek
- 1 en 8 van de wet van 29 juni 1964
- 21 tot 26 van de wet van 17 april 1878

6. Beslissing

Het hof,

Beslist op grond van de hoger vermelde redenen, binnen de perken van de hogere beroepen, zoals hierna bepaald, op tegenspraak.

Met eenparigheid van stemmen.

Verklaart de hogere beroepen ontvankelijk;

Op strafrechtelijk gebied

Actualiseert de feiten zoals hoger uiteengezet (pagina 6);

Verbetert de materiële vergissing in de tenlastelegging zoals hiervoor gezegd (pagina 7);

Verklaart de beklaagde schuldig aan de hem ten laste gelegde feiten zoals geactualiseerd en verbeterd;

Veroordeelt de beklaagde voor deze feiten zoals geactualiseerd en verbeterd tot een geldboete van TWEEHONDERDVIJFTIG EURO te vermeerderen met 45 opdecimen en alzo gebracht op DUIZEND DRIEHONDERDVIJFENZEVENTIG EURO of een vervangende gevangenisstraf van EEN MAAND, met uitstel van tenuitvoerlegging gedurende een termijn van DRIE JAAR vanaf heden voor een gedeelte van HONDERDVIJFENTWINTIG EURO te vermeerderen met 45 opdecimen en alzo gebracht op ZESHONDERDZEVENENTACHTIG EURO en VIJFTIG CENT of een vervangende gevangenisstraf van VIJFTIEN DAGEN, zodat een gedeelte van HONDERDVIJFENTWINTIG EURO te vermeerderen met 45 opdecimen en alzo gebracht op ZESHONDERDZEVENENTACHTIG EURO en VIJFTIG CENT of een vervangende gevangenisstraf van VIJFTIEN DAGEN effectief blijft;

Verplicht de beklaagde om bij wijze van bijdrage tot de financiering van het bijzonder fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan occasionele redders een bedrag te betalen van VIJFENTWINTIG EURO, verhoogd met 50 opdecimen en alzo gebracht op HONDERDVIJFTIG EURO;

Legt aan de veroordeelde een vergoeding op van EENENVIJFTIG EURO en TWINTIG CENT;

Met betrekking tot de herstellvordering

Verklaart de herstellvordering deels gegrond;

Beveelt beklaagde de plaats in de oorspronkelijke staat te herstellen, hetgeen impliceert:

- het plaatsen van een vitrine en de toegang tot het pand volgens de vergunning van 15/03/1993
- de reorganisatie van de gelijkvloerse verdieping en de toegang naar de bovenliggende appartementen volgens de vergunning d.d. 15/03/1993
- de bestemming herstellen naar een bestemming die overeenkomt met de normaal verplichte avondsluiting bepaald in de wet van 24/07/1973 art. 2.a) en b, waarbij voldaan wordt aan de gemeentelijke stedenbouwkundige verordening betreffende de vergunningsplichtige bestemmingen en bestemmingswijzigingen

binnen de termijn van TWAALF MAANDEN ingaande vanaf het in kracht van gewijsde gaan van huidig arrest;

Beveelt, voor het geval de plaats niet binnen 12 maanden na het in kracht van gewijsde gaan van huidig arrest in de vorige staat wordt hersteld, en/of het strijdige gebruik niet binnen die termijn wordt gestaakt, zoals hiervoor gezegd, dat de stedenbouwkundig inspecteur, het college van burgemeester en schepenen, ambtshalve in de uitvoering ervan kunnen voorzien op kosten van de beklaagde;

Zegt dat de overheid die het arrest uitvoert, gerechtigd is om de materialen en voorwerpen afkomstig van de herstelling van de plaats of van de staking van het strijdig gebruik te verkopen, te vervoeren en te verwijderen;

Zegt dat de overtreder die in gebreke blijft, verplicht is alle uitvoeringskosten, verminderd met de opbrengst van de verkoop der materialen en voorwerpen, te vergoeden op vertoon van een staat,

opgesteld door de overheid die het arrest uitvoert, of begroot en uitvoerbaar verklaard door de beslagrechter in de burgerlijke rechtbank;

Veroordeelt beklaagde, voor het geval dat aan de veroordeling tot herstel niet wordt voldaan, tot betaling aan het college van burgemeester en schepenen van een dwangsom van HONDERDVIJFENTWINTIG EURO per dag vertraging vanaf de eerste dag volgend op het verstrijken van de hoger vermelde hersteltermijn en in zoverre huidig arrest vooraf werd betekend;

De kosten

Veroordeelt de beklaagde tot de kosten van de strafvordering en de herstellvordering in beide aanleggen, deze voorgeschoten door de openbare partij in totaal begroot op 320,44 euro, al deze kosten ondeelbaar veroorzaakt zijnde door de feiten en de herstellvordering zoals thans weerhouden.

Dit arrest is gewezen te Antwerpen door het hof van beroep, 12e kamer,
samengesteld uit:

raadsheer d.d. voorzitter

raadsheer

raadsheer

en in openbare terechtzitting van 11 december 2013

uitgesproken door raadsheer d.d. voorzitter

in aanwezigheid van advocaat-generaal

met bijstand van griffier